

2. Burgos

Ustanovitelj Opus Dei –
življenjepis sv. Jožefmarija
Escrivája.

7. Jun. 2019

[↗ Nazaj na kazalo](#)

V Burgosu sta ga čakala Juan Jiménez Vargas in José María Albareda.

Slednji je bil nastanjen v majhnem skromnem hotelu na obrobju mesta, na ulici, ki je ime dobila po romanski cerkvici sv. Klare. V tistem penzionu je vladalo domače vzdušje. Jedilnica je premogla eno samo mizo, okrog

katere so se kakor v sveti bratovščini zbirali vsi gostje. Sicer pa ni bilo na izbiro kaj dosti drugih prenočišč. Od začetka vojne do tistega trenutka se je naseljenost v Burgosu podvojila in mesto je doseglo 60.000 prebivalcev. Tistih nekaj obstoječih hotelov in vse imenitnejše stavbe kastiljskega mesta je zavzela civilna ali vojaška oblast. V Burgosu je imela svoj sedež vlada nacionalistične cone in nekateri administrativni oddelki. V tem mestu je deloval tudi »Centralni odbor za bogočastje in kler« madridske škofije, kljub temu da je bil generalni vikariat, kot že rečeno, v kraju Navalcarnero, škof, Leopoldo Eijo y Garay, pa je večinoma prebival v Vigu.^[1] Poleg tega je bil Burgos zaradi svoje strateške lege in komunikacijskih povezav dober kraj za postavitve apostolskega središča, ki ga je načrtoval ustanovitelj.

Oče se je nemudoma lotil poslov; najprej s Juanom, ki je bil na tem, da

odide iz Burgosa in se pridruži eni izmed enot na fronti pri Teruelu. Juan je bil v nacionalistični coni tisti sin, v katerem je videl talent, potreben za to, da bi lahko prevzel del bremena in odgovornosti, povezanih z vodenjem Dela. (***Juanito se v miru pogovarja z menoj o zadevah Dela***, je v tistem času dejal ustanovitelj v *Zapiskih*.)^[2]

Ravno po prihodu v Burgos je Jožefmarija 9. januarja dopolnil 36 let. Z mislijo na vse svoje otroke jim je napisal dolgo pismo, ki se je začelo takole:

Krožno pismo, 9. januar 1938

V imenu Očeta in Sina in Svetega Duha ter sv. Marije.

+Naj Jezus blagoslovi moje otroke in mi jih obvaruje.

Gospod je tudi mene obvaroval smrti, ki se je več kot enkrat zdela

neizogibna. Izpeljal me je iz egiptovske dežele, iz rdeče tiranije – kljub mojim grehom, gotovo zaradi vaših molitev –, da bi bil še naprej glava in oče njegovih izvoljencev v tem Božjem delu.

Moj načrt je, da vas obiščem, drugega za drugim. Poskusil ga bom čim prej uresničiti.

Dokler pa ne pride ta težko pričakovani trenutek, vam s tem krožnim pismom pošiljam luč in spodbudo ter sredstva, ne samo za vztrajanje v našem duhu, temveč za to, da bi se posvečevali z udejanjanjem obzirnega, učinkovitega in možatega apostolata, ki ga doživljamo tako, kot so ravnali prvi kristjani: Blagoslovljeno delo selekcije in zaupnosti!

Kot obilen in okusen sad vašega notranjega življenja, z vso naravnostjo, v slavo našega Boga –

Deo omnis gloria! –, obnovite svoje tiho in dejavno poslanstvo.

Nič ni nemogoče: omnia possum ...

Boste morda pozabili na naših deset let tolažečih izkušenj? ... Dajmo torej! Bog in drznost!^[3]—

V pričakovanju trenutka, ko se bo lahko osebno pogovoril z vsakim posebej, jih spominja na praktične temelje notranjega življenja, na *norme pobožnosti* in načine za zagon apostolata. Dodaja še primerne nasvete za premagovanje ovir, ki se pojavljajo v času vojne: naj mu pišejo, se učijo kakšnega jezika, opravljajo katerokoli poklicno delo, naj se oglasijo v Burgosu, če imajo možnost dobiti dovoljenje ... Kot je samoumevno, se jim dá popolnoma na razpolago, kajti prav zaradi tega je bil njihov oče: ***Če me potrebuješ, me pokliči. – Imaš pravico in dolžnost, da me pokličeš. Jaz pa dolžnost, da pridem tja z najhitrejšim***

prevoznim sredstvom. Pismo zaključí z obvestilom:

Zdaj pa še nekaj pomembnega:

Že dalj časa je občutiti potrebo po tem, da se v uradno molitev Dela vključi prošnja Pro Patre. S 14. februarjem – ki je dan zahvale tako kot 2. oktober – bomo v naši molitvi preces po Oremus pro benefactoribus nostris dodali Oremus pro Patre in rekli:

Misericordia Domini ab aeterno et usque in aeternum super eum: custodit enim Dominus omnes diligentes se. Gospodovo usmiljenje naj bo vedno nad njim, kajti Gospod varuje tiste, ki ga ljubijo.

Vedite, da ste, kot bi rekel sv. Pavel, moje veselje in moj venec. Nenehno mislim na vas ... bodite mi zvesti!

Blagoslavlja vas vaš oče

Mariano

Sv. Mihael v Burgosu, 9. januarja
1938.^[4]__

Ustanovitelj je potreboval molitev in mrtvičenje svojih otrok. Ko zapiše: ***Nenehno mislim na vas ... bodite mi zvesti***, ne govori praznih puhlic. Na duhovnih vajah v Pamploni so molitve v korist njegovih ljudi očetovsko pritekale iz njegovega srca. Že misel, da bi se lahko izgubilo nekaj pisem s honduraškega konzulata – ki sta jih poslala Álvaro del Portillo in José María González Barredo –, ga je silno vznemirila:

Bog moj, Bog moj, tisti mir!

Velikokrat na dan, velikokrat se spomnim vsakega posebej. Pa tudi uboge babice ter svojega brata in sestre. Toda nikoli ne prosim za svojo mater, ne da bi prosil tudi za starše, brate in sestre vseh drugih.^[5]__

Čeprav je že dvakrat pisal generalnemu vikarju, je kot rektor cerkve sv. Elizabete presodil, da je prav, da gospodu Leopoldu Eiju y Garayu izrazi svojo pokorščino njegovi avtoriteti ter svojo posebno predanost Delu:

Burgos, 10. januar 1938

Moj nadvse spoštovani g. škof!

Prišel sem kot ubežnik iz Madrida in brž pisal gospodu Moránu, ki mi je bil vedno kakor oče, da se dam na razpolago vaši ekscelenci.

Danes, po opravljenih duhovnih vajah v škofijskem dvorcu v Pamploni, kjer me je za te dni sprejelo prijateljstvo tega svetega prelata, sem izvedel za naslov svojega gospoda škofa – dal mi ga je vitorijski škof – in vam pošiljam te vrstice z namenom, da znova potrdim svojo brezpogojno razpoložljivost in vam sporočim, da

še naprej izpolnujem svojo posebno poklicanost v apostolatu med mladimi študenti in profesorji.

Če bi vaša ekselenca to želela, bi se z velikim veseljem odpravil na pot, da svojemu gospodu škofu povem, kar vem o veličastnem junaštvu njegovih duhovnikov in o krščanskem pogumu naših mladih, ki prekaša tisto, kar so prestali prvi kristjani v Rimu. [...]

V globoki pokorščini vas prosi za blagoslov

Jožefmarija Escrivá

Rektor Sv. Elizabete

Stanujem v Burgosu, Ulica sv. Klare 51.^[6]

Tistega 10. januarja je šel v nadškofijski dvorec v Burgosu prosit za dovoljenje za opravljanje duhovniške službe, ki naj bi mu ga

podelil msgr. Manuel de Castro y Alonso. Na ulici je naletel na nekega duhovnika, starega znanca iz Madrida, ki ga je prijazno pospremil do dvorca, kjer so ga predstavili nekemu župniku, ki je bil tam na obisku, in izkazalo se je, da že od nekdej pozna vrsto cerkvenih dostojanstvenikov iz rodbine Albás. Med pogovorom z župnikom je Jožefmarija pozabil na opozorila o škofovem razpoloženju, ki so jih vsi omenjali in so bila gotovo nekoliko pretirana. Tega se ni bal. K sreči je njega skrbno priporočil g. Marcelino Olaechea. In za primer, da to ne bi zadostovalo, se je še g. Javier Lauzurica potrudil in telefoniral v Burgos ter naznanil njegov prihod. Nekaj nenavadnega pa je vseeno zaznal v ozračju. Obhajal ga je nekakšen občutek zapuščenosti in hladnosti. Hodniki so bili prazni in na sprejem ni čakal nihče.

Vtem se je na hodniku prikazal prelat in zaslišalo se je, kako je nekdo naznanil:

– Tu je Escrivá.

Jožefmarija je stopil v sprejemno dvorano in nadškofu izročil pismo gospoda Marcelina iz Pamplone.

– Počakajte, grem po očala.

Vrnil se je s čemernim obrazom. Zatopil se je v pismo, in čeprav je msgr. Olaechea besedilo začinil s to ali ono hudomušnostjo, ni burgoški gospod niti trenil. Ko je končal z branjem, je premeril Jožefmarija iznad naočnikov ter mu z lakonično osornostjo zadal udarec, rekoč:

– Tega Dela ne poznam.

Tedaj je duhovnik poskusil v nekaj minutah razložiti, kar je bilo že v pismu povedano o ciljih in dejavnostih Dela.

– Tukaj ni študentov. Duhovnikov imam preveč. Dovoljenja vam ne dam, se je glasil odgovor, trd in neizpodbiten.

– Če mi gospod nadškof dovoli ... je moledoval duhovnik.

– Dovolim, je odvrnil oblastnež.

– Drži, je pritrdil Jožefmarija, da tukaj ni študentov, ker so vsi mladi na fronti, ampak ker je v Burgosu središče vseh aktivnosti, prihajajo sem vedno tudi mladi univerzitetni študentje.

– Zanje je zelo dobro poskrbljeno, vas pa ne potrebujem, so bile njegove odslovilne besede.^[7]

Tako se je končal obisk, ki bi ga prav lahko opisali kot gledališki prizor z naslovom, kakršnega predlaga Jožefmarija: ***Razgovor nekega grešnega klerika z gospodom burgoškim nadškofom.*** Kakorkoli

že, duhovnik je s predstave odšel zelo miren, vendar je menil, da se mora o zadevi ponovno posvetovati s škofoma v Pamploni in Vitorii, da bi poskusil pridobiti zaželeno dovoljenje po drugi poti, saj so bila nadškofova vrata dokončno zaprta. (Še pred koncem meseca je vitorijski škof, ko se je mudil v Burgosu, zadevo uredil. Ko je šel Jožefmarija naslednjič obiskat nadškofa, je bil deležen drugačnega sprejema. Tokrat je bil prelat ves raznežen: ***Za vas je Burgos pravi kraj. Ne odhajajte iz Burgosa. Vsekakor naj vam na uradu dajo vsa dovoljenja.***)^[8]

Naslednji korak je bil najti zanj primernega spovednika. Dne 11. januarja so mu predstavili nekega hromega duhovnika z imenom Saturnino Martínez. Jožefmarija ga je prosil, da bi bil njegov spovednik. ***Popolnoma me razume***, pravi v neki katarini tistega dne. In ni težko

ugotoviti, zakaj se je z gospodom Saturninom tako dobro ujel:

Med pogovorom sem užival ob njegovih besedah, ki jih je namenil angelom, in ob dejstvu, da tudi on verjame, da imamo duhovniki poleg angela varuha še posebnega nadangela zaradi naše službe. Iz tiste hiše sem odšel v globokem veselju ter se priporočal Urarčku in nadangelu. In z gotovostjo sem pomislil, da če v resnici ob sebi ne bi imel nadangela, bi mi ga Jezus naposled poslal zato, da moja molitev k nadangelu ne bi bila zaman. Kakor otrok sem hodil po ulici in razmišljal, kako naj ga imenujem. Zdi se nekam smešno, ampak ko je človek zaljubljen v Kristusa, takrat nobena smešnost nič ne šteje: mojemu nadangelu je ime Ljubitelj.^[9]__

Ker ni sprejemal mašnih honorarjev, je imel Jožefmarija svobodo glede namenov svojih maš in jih je lahko

daroval za potrebe Dela in svojih ljudi. Izjemoma je 17. januarja maševal zase in za svoje namene:

Sveto daritev obhajam za sebe, grešnega duhovnika. Sadovi so občutni: koliko dejanj ljubezni in vere! Med zahvalo po obhajilu, ki je bila kljub vsemu kratka in raztresena, pa sem videl, kako je od moje vere in od moje ljubezni, od moje pokore, od moje molitve in od moje dejavnosti, odvisen dobršen del vztrajnosti mojih ljudi in sedaj celó njihovo zemeljsko življenje. Blagoslovljen bodi križ Dela, ki ga nosiva moj Gospod Jezus – On! – in jaz!^[10]___

Za svoja spokorna dejanja je duhovnik potreboval vsaj minimalno neodvisnost in svobodo gibanja. ***Želim si imeti sobo samo zase, razmišlja v svojih Zapiskih, sicer ne morem doseči življenja, ki ga od mene hoče Bog.*** To življenje je

pomenilo: spanje na tleh, in sicer samo pet ur dnevno (***razen noči s četrtna na petek***, ki naj bi jo prebedel), odrekanje nekaterim obrokom ter spokorni bič (ta vaja je bila povsem nezdružljiva z navzočnostjo gostov v spokojnem penzionu, saj že vemo, kako je to ponavadi počel Jožefmarija). ***Pa še to***, se nadaljuje zabeležka, ***bilo je silno zabavno, kar sem doživel v Pamploni in Burgosu in čemur bi lahko dali naslov: Lov na spokorni bič.***^[11] Podrobnosti tega dogodka nam niso znane. Morda spokornik namiguje na to, kako težko mu je bilo najti spokorni bič, ki bi ustrezal njegovemu okusu in zahtevam.

Mimogrede je Jožefmarija pot svojega življenja počasi posejal z osatom. Na večer 16. januarja je napravil ***trden sklep*** – kot pravi v *Zapiskih* – ***nikoli (!) obiskati nobene verske zgradbe iz radovednosti. Uboga burgoška stolnica!***^[12]

(Nekateri prislovi – nikoli, nikdar ...
–, podkrepljeni s trdno
ustanoviteljevo voljo, so strašni.
Spomnimo se na tisti **Ne gledati –
nikoli!** iz leta 1932.)^[13]

V Burgosu so potrebovali prostor,
kjer bi lahko sprejemali obiske in
prenočili popotnike, še boljše pa bi
bilo, če bi v njem lahko uredili
kapelo. A naj so še tako raziskovali, v
mestu ni bilo enega samega prostega
stanovanja. Zato tisti mogočni **Sv.
Mihael v Burgosu**, ime centra, s
katerim je datiral Krožno pismo,
nikoli ni bil nič drugega kot le tesna
izba nekega prenočišča oziroma
hotela.^[14]

Jožefmarija je imel kratko-, srednje-
in dolgoročne načrte v mislih dobro
izdelane, vendar je pri njem
naposled vse postalo **takojšnje delo**.
Na prvem mestu je bil poskus, da se v
Burgosu ustalijo Juan Jiménez
Vargas, Pedro in Paco, ki naj bi

skupaj z Albaredo sestavljali, da tako rečemo, osebje centralnega urada s stalnim sedežem, katerega naloga bi bila koordiniranje apostolskega dela, pomoč obiskovalcem v Burgosu in urejanje korespondence. Kot nujno nalogo je štel tudi to, da se čim prej pogovori z vsemi, z vsakim članom Dela posebej. Dovolj je polistati po *Katarinah*, da ugotovimo, kakšne so bile njegove muke.

Moj Bog, moj Bog! Vsi enako ljubljeni po Tebi, v Tebi in s Teboj – vsi razkropljeni. Udaril si me tam, kjer me najbolj boli: po otrocih.^[15]___

To trpljenje je obsegalo marsikaj: nezmožnost od blizu deliti težave in bolečine drugih, pogrešanje domačega ognjišča, osamljenost in samoto (***Kako me bremeni samota! Moji otroci, Gospod!***) ter zaskrbljujočo misel, da bo v takšnih razmerah njegovim otrokom težje vztrajati na njihovi poti.^[16]___

Zdaj, ko je prebival v Burgosu in je med eno in drugo cono ležalo neprehodno brezno, je njegova ljubezen poskrbela za to, da so se mu nesreče zdele velikanske. Ko mu je Isidoro pisal: »Babica, stric in teta so povsem v redu, zimo prestajajo zelo dobro,«^[17] si je oče med vrsticami mislil: ***Le kaj vse morajo prestajati, če je že pred osmimi meseci primanjkovalo vsega.***^[18] Kakorkoli že, tudi če si je v domišljiji predstavljal stiske in pomanjkanje, je mogel le malo izvedeti o kruti resnici, ki so mu jo v pisemih seveda prikrivali. Zima leta 1938 je bila v Madridu silno ostra: strašen mraz ter pomanjkanje živil in goriva. »Toliko imam ozeblin,« piše Isidoro nekemu drugemu v rdeči coni, »da komaj še zmorem držati svinčnik.«^[19]

Oče je spremljal čisto vse in z matematično natančnostjo vodil seznam korespondence. Tako 24. februarja poroča Juanu Jiménezu

Vargasu: ***Iz Madrida smo prejeli sedem pisem. Poslali smo jim jih osemnajst.*** Prejemanje novic je bilo po eni strani velika uteha, lahko pa je postalo tudi mučno, ko so nestrpno čakali na odgovor, kar je vedno spremljal sum, da se je pošiljka izgubila, in strah pred cenzuro. Glede tega je bilo nemogoče pričakovati, da bi oče ostal ravnodušen. Kaj takega se ni skladalo z njegovo naravo. To jasno pove Juanu v pismu z dne 27. marca:

Upam, da bomo iz Madrida – ubogi otroci! – prejeli kakšno novico v teh dneh. Eno pismo sem jim osemnajstega poslal preko Saint-Jean-de-Luza; drugo pa šestindvajsetega preko markiza de Embida. Zelo mi je hudo zaradi njih. Ti me poznaš bolje kot kdorkoli in dobro veš, da se temu posvečam ... čezmerno. Gospod mi tega ne bo zameril.^[20]___

(Zapomnimo si to **čezmernost** očetovskih čustev, s katero samega sebe označi ustanovitelj.)

* * *

V poldrugem letu, preživetem v republikanski coni, kjer je nenehno pretila nevarnost zapora ali smrti, je lahko oče od blizu videl, kakšen zgled poguma, zvestobe in pomoči vsem drugim je bil Juan Jiménez Vargas. Zaradi njegovih sposobnosti odločanja in vodenja in ker je bil že dalj časa v Delu, ga je oče med pohodom čez Pireneje postavil na čelo odprave. Ko so prispeli v drugo cono, ga je skušal na vsak način zadržati pri sebi ob začetku apostolskega dela. Namreč Juan bi lahko prav dobro služil narodu v kakšni bolnišnici, si je mislil ustanovitelj, in to domoljubno službo združeval s služenjem Delu. S to idejo v mislih je oče takoj po prihodu v San Sebastián pozval Juana Joséja

Pradero, naj zadevo priporoči generalu Cabanellasu. Zatem je telefoniral pamplonskemu škofu, da bi se ta po svoji strani pozanimal pri vojaškem zdravniku po imenu Antonio Vallejo Nágera o možnosti Juanove napotitve v Burgos. Nato je še naprej skušal doseči, da bi bil Juan premeščen, a brez uspeha. Neka katarina z dne 27. januarja priča o tem, da se nikakor ni hotel predati: ***Odločen sem storiti vse, kar je mogoče in celo nemogoče, da bi imel Juana ob sebi. Potrebno je!***^[21]

Je bilo po tolikšnih žrtvah, ki jih je storil, da bi prišel v nacionalistično cono, pravično, da ostane sam in se vsi njegovi sinovi razkropijo, ko pa je bil vendar njegov edini razlog za pohod čez Pireneje to, da bi mogel sejati apostolski nemir in ideale ter skrbeti za člane Dela?

Iz pisma z dne 24. februarja izvemo, zakaj si je tako želel ob sebi imeti Juana Jiménezza Vargasa. Oče mu na

skrajno diskreten način sporoči, da če ostane zvest in se pusti ustrezno oblikovati, ***bo postal njegov neposredni naslednik pri družinskem poslu.***^[22] V tistih trenutkih so ustanovitelja pestile mučne okoliščine, ki jih bomo opisali pozneje.

V penzionu pri sv. Klari je z očetom stanoval tudi Albareda, vendar je pogosto zapuščal Burgos zaradi službenih razlogov; Pedro in Paco sta bila še vedno v Pamploni. Oba sta bila napotena v oddelek podpornih storitev, kar jima je olajšalo možnost premestitve v druge vojaške urade in oddelke, ki so bili v Burgosu. Ko je torej oče izvedel, da je Luis Orgaz vodil direkcijo Mobilizacija, usposabljanje in vzdrževanje (MIR), je sklenil, da poskusi doseči premestitev onih dveh iz Pamplone v Burgos. General Orgaz je vedel za tistega duhovnika, ki je maja 1931 med požiganjem samostanov v

Madridu odnesel Najsvetejše iz
Zavoda za bolne ter ga shranil v hiši
nekih sosedov. Z njim se je
Jožefmarija ponovno srečal, ko je bil
ta vojak zaprt v zaporu Modelo.
Sedaj pa se je pojavil v njegovi
pisarni, da bi povprašal o možni
napotitvi Pedra Casciara in Paca
Botelle.^[23]___

Pacova premestitev je stekla
razmeroma hitro; 23. januarja je
začel s služenjem v Burgosu, kamor
je bil napoten. Drugače pa je bilo s
Pedrom, ki je do meseca marca ostal
v pamplonski enoti inženircev. V
vojašnici je Pedro užival »zaščito«
komandanta Garmendie, s katerim se
je oče spoprijateljil, ko je prihajal na
obisk na poveljstvo in mu prinesel
kakšno cigaro, ki jih je škof Olaechea
hranil za pomembne goste.
Komandant, ki je bil dober družinski
oče, se je med navadnimi vojaki
postavljajal s svojo »vrtoglavo vojaško
kariero«. Napoleon se lahko skrije, je

govoril v šali, pri svojih letih sem že komandant!

V penzionu v Pamploni, kjer sta živelata Pedro in Paco, je gospodarica, gospa Micaela Pinillos, ki je bila prej ključarka pri nekem ostarelem duhovniku in dobra kuharica, odkrila v očetu »nekaj prav posebnega«. »Na daleč se vidi, da je svetnik,« je govorila.^[24] In na račun občudovanja do tistega duhovnika sta bila gosta, ki sta ga spremljala, deležna posebnih ugodnosti, tako da sta pogosto večerjala zastonj, čeprav sta plačevala le sobo.

Poleg gospe Micaele in komandanta Garmendie si je Pedro našel še tretjega »zaščitnika«. Sredi januarja je izvedel, da je brat njegove matere, novinar Diego Ramírez, pobegnil iz Barcelone. Bil je znan kot vodja Katoliške akcije in izrazit karlist. V tistem času je bil gospod Diego glavni urednik časnika »El Correo Español«

v Bilbau, kar je počel pod psevdonomom Jorge Claramunt, da bi se izognil represalijam zoper svojo družino, ki se je skrivala v Barceloni.

[25]

Zgodba Pedrovega očeta je bila s političnega vidika precej drugačna od zgodbe njegovega strica. Družina Casciaro je od nekdaj imela premoženje v Murcii in Cartageni. Toda Pedrov oče, profesor zemljepisa in zgodovine na gimnaziji v mestu Albacete, se je navezal na ta kraj zaradi svojega vedno večjega zanimanja za arheologijo, pa tudi zaradi navdušenja, s katerim se je na začetku boril v republikanskih vrstah. Državljska vojna ga je presenetila, ko je bil namestnik župana in eden od vodilnih v Azañevi stranki, pokrajinski predsednik Ljudske fronte, ki je vključevala tudi revolucionarne elemente. Tako se je zgodilo, da se je mož zmernih idej in čustev, tako kot

mnogi drugi in ne da bi se temu mogel izogniti, zapletel v žalostne dogodke. Pravično je omeniti, da je reševal življenja duhovnikov in redovnikov, zaustavljaj bogoskrunstva ter preprečeval kraje in onečaščenja svetih slik, monštranc in mašnih posod. Doma je imel celo shranjeno Najsvetejše, da bi lahko neki duhovnik na skrivaj podeljeval bolnikom sveto popotnico.^[26]_____

Kakorkoli že, niti v družini Casciaro niti v družini Ramírez niso bili vsi enakih političnih nazorov. Pedrova družina je bila raznobarvna. Med sorodniki je imel strica, ki je bil radikalen socialist, republikanske in monarhične mestne svétnike, ubite oficirje uporniške vojske, zaprte falangiste, prostovoljce v komunističnih Mednarodnih brigadah ...

Januarja je Pedro zbolel za črevesno okužbo. Obvestil je svojega strica

Jorgeja Claramunta in ta je osebno prišel v Pamplono ter ga odpeljal s seboj v Bilbao na oddih. Po nekaj tednih se je vrnil v Pamplono. Nekaj dni zatem je Paco Botella izvedel za prosto mesto na uradu generala Orgaza. Oče je nemudoma, 4. marca, zaprosil, da na ta položaj vzamejo Pedra, in ta je bil 9. marca že v Burgosu.^[27]

↗ Naslednje poglavje

↗ Nazaj na kazalo

.....

^[1] Madridski škof Leopoldo Eijo y Garay je uspel oditi iz prestolnice na začetku revolucije. Stanoval je v mestu Vigo. Kmalu je v gospodu Casimiru Morcillu prepoznal zaupanja vrednega moža in mu kot »generalnemu vikarju za reorganizacijo« zaupal nalogo, da v Burgosu, ker je bil tam sedež vlade

nacionalistične cone, vzpostavi »centralni odbor za bogočastje in kler« z delegacijami v drugih provincah, katerega cilj je bil ponovno navezati stike z duhovniki in verniki madridske škofije ter pridobivanje sredstev in liturgičnih predmetov. O organizaciji madridske škofije v času vojne in delovanju »začasnega škofijskega odbora za bogočastje in kler Škofije Madrid - Alcalá« v Burgosu: prim. José Luis Alfaya Camacho, *op. cit.*, str. 197–247.

[2] *Zapiski*, št. 1474, 8. 1. 1938, in št. 1573, 4. 6. 1938.

[3] Pismo, EF-380109-1. *Deo omnis gloria* – Bogu vsa slava; *omnia possum* – vse zmorem.

[4] *Prav tam. Oremus pro benefactoribus nostris* – molímo za naše dobrotnike. *Oremus pro Patre* – molímo za očeta.

[5] *Zapiski*, št. 1467, 6. 1. 1938.

[6] Pismo, EF-380110-1. Ni si težko predstavljati, da to pismo, poslano gospodu Leopoldu ***z namenom, da znova potrdim svojo brezpogojno razpoložljivost in vam sporočim, da še naprej izpolnjujem svojo posebno poklicanost v apostolatu med mladimi študenti in profesorji***, pomeni prošnjo za zeleno luč pri njegovi dejavnosti in za nadaljnje korake. Odgovora na pismi, poslani generalnemu vikarju 17. 12. 1937 in 6. 1. 1938, takrat še ni imel v rokah. Pismo gospoda Francisca Morána je prejel 15. januarja.

[7] Prim. *Zapiski*, št. 1476 in 1477, 10. 1. 1938; prim. tudi Pismi msgr. Franciscu Javierju Lauzurici Torralbi in msgr. Marcelinu Olaechei Loizagi, poslani iz Burgosa, EF-380110-2 in EF-380110-3.

[8] Prim. Pismi msgr. Franciscu Javierju Lauzurici Torralbi in msgr. Marcelinu Olaechei Loizagi, poslani

iz Burgosa, EF-380206-1 in
EF-380206-2.

[9] — *Zapiski*, št. 1480, 11. 1. 1938.

[10] — *Prav tam*, št. 1493. Nekaj dni
zatem piše gospodu Franciscu
Moránu: ***Napravil sem resen sklep
(Norost? Prav, torej norost), da ne
bom nikdar sprejemal honorarjev
za maše, kar je bil edini gmotni
dohodek, ki bi ga sedaj lahko
dobival. Tako lahko pogosto
mašujem za svojega gospoda
škofa, za mojega gospoda
Francisca in za te otroke moje
duše ... ter za sebe, grešnega
duhovnika*** (Pismo iz Burgosa,
EF-380127-1).

[11] — *Zapiski*, št. 1493, 17. 1. 1938. Dne
31. decembra je šel k pamplonskim
kapucinom naročit ***nekaj rožnih
vencev in drugih reči***, 12. januarja
pa je obiskal karmeličanke v
Burgosu, kamor je šel ***iskat nekaj
reči, ki jih potrebujem*** (prim. *prav*

tam, št. 1458, 31. 12. 1938, in št. 1484, 13. 1. 1938).

[12] *Prav tam*, št. 1492.

[13] *Prav tam*, št. 1702, 3. 10. 1932.

[14] Prim. *prav tam*, št. 1491, 15. 1. 1938. Dne 4. februarja je pisal nekomu od svojih: ***Kako težko je najti hišo! Iščemo, a zaman. Če imaš prijatelje ali sorodnike, ki bi nam bili pripravljene poiskati stanovanje, bi zelo prav prišlo. Niti s priporočili nič ne dosežemo, kakšna škoda*** (Pismo iz Burgosa Enriqueju Alonsu-Martínezu Saumellu, EF-380204-1).

[15] *Zapiski*, št. 1484, 13. 1. 1938.

[16] Prim. *prav tam*, št. 1510, 25. 1. 1938. V neki katarini z dne 9. januarja piše: ***Tisočkrat se moram spomniti na vse razkropljene: vztrajnost!*** (*prav tam*, št. 1475).

[17] Isidorovo pismo ustanovitelju, 24. 1. 1938 (IZL, D-1213, 312).

[18] Pismo iz Burgosa Joséju Arroyu Lópezu, EF-380602-3.

[19] Isidorovo pismo pribežnikom v honduraškem poslaništvu, 31. 12. 1937 (IZL, D-1213, 307).

[20] Pismo iz Burgosa Juanu Jiménezu Vargasu, EF-380327-3; prim. Pismo iz Zaragoze istemu naslovniku, EF-380224-1. Ob cenzuri in v okoliščinah državljanske vojne je bilo odveč tarnanje, češ da nekatera pisma niso preživela razburkane poti in da so poštne storitve slabe. Kmalu so prišli do dogovora glede dopisovanja. Iz Madrida so v Burgos pošiljali po štiri ali pet pisem mesečno. »Dedku sem pisal 5. tega meseca,« sporoča Isidoro tistim v svoji coni, »imam namreč navado, da mu pišem na vse dneve, ki se končajo na 5. To so torej tri pisma na mesec, skupaj z vašimi jih bo štiri ali pet, in

nekaj jih bo že prejel« (Isidorovo pismo pribežnikom v honduraškem poslaništvu, 9. 5. 1938, IZL, D-1213, 352).

[21] *Zapiski*, št. 1513; prim. *prav tam*, št. 1406, 13. 12. 1937, št. 1408, 14. 12. 1937, št. 1410, 15. 12. 1937, št. 1527, 5. 2. 1938, idr.

[22] Pismo iz Burgosa Juanu Jiménezu Vargasu, EF-380224-1.

[23] Prim. *Zapiski*, št. 1483, 12. 1. 1938.

[24] Prim. Pedro Casciaro Ramírez, *op. cit.*, str. 136.

[25] Prim. *prav tam*, str. 137.

[26] Prim. *prav tam*, str. 13–15 in 72–74.

[27] Prim. Pismo iz Burgosa Pedru Casciaru Ramírezu, EF-380304-1; Pedro Casciaro Ramírez, *op. cit.*, str. 138.

Andrés Vázquez de Prada

© Fundación Studium

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/2-burgos/](https://opusdei.org/sl-si/article/2-burgos/) (9. Apr. 2025)